

Arrest

nr. 337 233 van 5 december 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: **1. X**
 2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT**
 A. Reyerslaan 41/8
 1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VOS *loco* advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 7 december 2021 België binnen met hun paspoort en verzoeken dezelfde dag om internationale bescherming. Op 29 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(...) E(...) M(...) L(...), heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren in San Cayetano, departement Norte de Santander. Sinds uw huwelijk met uw man F(...) woonde u uw hele leven in verschillende wijken in Villa Rosario met uw gezin. U bent logopediste van opleiding.

In september 2019 opende u samen met uw man twee winkels. Er vonden drie grote afpersingen plaats van de ELN. Dit is uw probleem in Colombia. De eerste afpersing vond plaats op 15 mei 2021. U werd telefonisch gevraagd 50 miljoen peso's te overhandigen binnen één week. Uw man en u volgden deze bevelen op. Eind januari 2021 vond de tweede afpersing plaats. Jullie kregen dezelfde opdracht, maar moesten deze keer 70 miljoen peso's betalen. Opnieuw betaalden jullie.

De derde en laatste afpersing vond eind november 2021 plaats, waarbij jullie 150 miljoen peso's dienden te betalen. De dag na deze dreiging kwamen plots twee mannen de winkel binnen en ontvoerden u. U werd naar een plaats, genaamd trocha, gebracht. Daar werd u bedreigd met een pistool en eisten de leden van de ELN hun geld. Ondertussen belden ze ook uw man op en deelden dezelfde informatie mee, met nadruk dat ze u ontvoerd hadden. Nadien brachten ze u terug naar de hoek van de straat. U had één week de tijd om het bedrag te betalen. U besloot de winkel te sluiten, sloot u één week op in uw woning in Villa Rosario en nadien vertrok uw gezin naar de tante van uw man in Bucaramanga. Daar verbleven jullie nog twee weken en besloten dan om op 1 december 2021 Colombia te verlaten.

U reisde legaal per vliegtuig met uw gezin naar Spanje, gevolgd door Frankrijk. In Frankrijk maakte u een tussenstop met het gezin in Disneyland Parijs. Nadien arriveerde u in België en diende een verzoek om internationale bescherming in op 7 december 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: het paspoort, de identiteitskaart en beroepskaart van uw man en uzelf.

Daarnaast legt u ook volgende kopieën van documenten voor: bewijzen van de studies van F(...), bewijzen van uw studies en werkzaamheden, uw huwelijksakte, certificaten van uw winkels, een klacht, krantenartikelen van uw regio, Facebookberichten over uw regio, medische rapporten over uw zoon, psychologisch attesten, twee de vaccinatiekaarten en geboortecertificaten van uw kinderen en tot slot uw eigen paspoort en die van uw kinderen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft geoordeeld dat er in uw hoofdte geen sprake is van bijzondere procedurele noden. U verwijst bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS veel moeilijkheden te hebben omwille van de gezondheidstoestand van uw zoon (CGVS, p.2). Het CGVS op zijn beurt begrijpt de moeilijke en stressvolle omstandigheden waarin u zich in België bevindt, doch kan het CGVS uit uw verklaringen niet afleiden dat deze situatie een negatieve impact heeft gehad op de antwoorden die u tijdens uw interview kon formuleren.

Betreffende het door u ingediende attest van de psycholoog dient opgemerkt te worden dat deze werden opgemaakt op 25 maart en juli 2024 en u dit pas na uw persoonlijk onderhoud per e-mail doorstuurde naar het CGVS op 18 juli en 24 juli 2024. In het attest wordt op geen enkele manier verduidelijkt op welke wijze deze het persoonlijk onderhoud kan hinderen. Daarnaast werd u voorzien van een pauze en kreeg u de tijd om op uw tempo te antwoorden op de vragen. U stemde eveneens in nog in staat te zijn om het interview voort te zetten en gaf aan alles verteld te hebben dat u wenste (CGVS, p.12,23). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze aangenomen worden dat uw rechten in het kader van deze procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging bij terugkeer op basis van onderstaande elementen.

1. De vervolgingsfeiten, verbonden aan de afpersingen door leden van de ELN in jullie winkel, worden als ongeloofwaardig beschouwd omwille van volgende redenen.

1.1. Het is onlogisch dat zowel uw man als uzelf de ontvoering niet hebben vermeld tijdens uw interview bij de DVZ, waar u de kans kreeg om een samenvatting te geven van uw problemen in Colombia (CGVS, p.3). U sprak echter uitsluitend over de afpersingen (Vragenlijst CGVS, dd. 7 februari 2022, sectie 3). Dit ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw ontvoering, aangezien dit de aanleiding was van uw vertrek (CGVS, p.11). Er kan tevens verwacht worden dat u dit meteen spontaan aanhaalt wanneer u gevraagd wordt naar uw vertrekredenen.

1.2. Het is onlogisch dat u twee dagen na de derde afpersing ontvoerd bent (CGVS, p.17), terwijl u één week de tijd had gekregen om 150 miljoen peso's te betalen (CGVS, p.9-10). Bovendien was dit bij de andere twee afpersingen altijd het geval dat de ELN pas na één week terugkwam (CGVS, p.9-11). U gevraagd waarom ze bij de derde keer al na twee dagen terugkwamen, slaagt u er niet in om een concreet antwoord te bieden op de vraag. U zegt het niet te weten en dat uw man niet wist dat ze aan het praten waren, alsook dat het om een grote hoeveelheid geld ging. Omwille van deze onduidelijkheden u nogmaals gevraagd naar de reden, denkt u omwille van de reactie van uw man en bovendien dat het ook een waarschuwing was. Verder concretiseert u dit niet. Dit is geen afdoende uitleg voor de reden van uw ontvoering (CGVS, p.18).

1.3. U laat geen enkel bewijs na over het betaalde afpersingsgeld van 50 en 70 miljoen peso's, evenmin van bijvoorbeeld de verkoop van uw Ford Fiesta waarmee u de afpersing deels kon betalen (CGVS, p.8-9).

1.4. Het is onaannemelijk dat u de tweede week na uw ontvoering besloot om uw werknemers te laten verder werken. U liet ze telefonisch producten verkopen, om deze vervolgens vroeg in de ochtend of laat in de avond te laten leveren (CGVS, p.11, 20). Dit terwijl u zichzelf één week opsloot en nadien verhuisde uit angst voor vervolging (CGVS, p. 18). Dit ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten. U geconfronteerd met dit vreemde feit, stelt u dat ze moesten werken en ze jong waren (CGVS, p.20). Dit valt niet in een logisch geheel te wringen, noch heldert u dit verder op. U voegt enkel nog toe dat uw werknemers zich tot op heden in de Verenigde Staten bevinden, maar laat hier geen enkel bewijs van na (CGVS, p.10, 17).

1.5. Het is onaannemelijk dat de ELN u niet meer kwam opzoeken, terwijl u beweert dat u werd vrijgelaten na de ontvoering dankzij uw belofte om te betalen binnen de week (CGVS, p.18). U deed dit echter niet. Desondanks de schuld niet betaald werd, ging de ELN nooit langs bij familie of vrienden (CGVS, p.17). Dit is erg vreemd, aangezien u verklaart een doelwit te blijven, omdat uw gegevens en schuld ergens geregistreerd staan (CGVS, p.20). Als dit het geval zou zijn, kan verwacht worden dat de ELN aanspraak zou maken op uw familie of vrienden. U stelt dat uw ouders de omgeving verlaten hebben (CGVS, p.16). Dit staat haaks op uw uitspraak dat u altijd een doelwit blijft (CGVS, p.20) en dat u niet in Bucaramanga bij de tante van uw man kon blijven omdat dit de eerste plek is waar de ELN u zouden zoeken. Dit is echter een blote bewering, zeker aangezien de familie in Bucaramanga nooit bezoek kreeg van de ELN (CGVS, p.16).

1.6. Het is onlogisch dat u verklaart niet te kunnen stoppen met de winkel ondanks de afpersingen, met reden dat het uw enige vorm van inkomen is. U geconfronteerd met het feit dat u een logopediste bent en uw man een advocaat van opleiding, antwoordt u naast de kwestie door te verklaren dat ze jullie overal zouden kennen als degene die niet betaald hebben (CGVS, p.15)

1.7. Na het bekijken van uw Facebookprofiel, dat u zelf liet zien gedurende het persoonlijk onderhoud (CGVS,p.4), valt op dat zowel u en F(...) de eigen naam gebruiken (blauwe map – foto A). Eveneens is het opmerkelijk dat u zich openbaar lokaliseert in België via sociale media, terwijl u gezocht zou worden in Colombia (CGVS, p.15). Bovendien bevond u zich na locatiebepaling in oktober 2021 in Cartagena, zoals geschreven op het Facebookprofiel van uw man (zie blauwe map – foto B). Het is merkwaardig dat u met uw man ondanks de afpersingen en dreigingen op vakantie gaat. Afgeleid van de foto's waren uw kinderen niet aanwezig op deze vakantie, terwijl u vreest voor ontvoering van uw kinderen in die periode (CGVS, p.11).

Daarnaast postte u op 18 november 2021 opnieuw een foto van u en F(...) (blauwe map – foto C). Echter verklaarde u op het CGVS de eerste week van november 2021 ontvoerd te zijn (CGVS, p.18). Hierna leefde u één week opgesloten in uw woning in Villa Rosario (CGVS, p.10), om nadien te verhuizen naar de tante van uw man in Bucaramanga, waar u eveneens nooit buiten kwam (CGVS, p.18). Dit staat haaks op uw Facebookberichten. Dat u ondanks de ontvoering en problemen in die periode nog berichten plaatste op uw sociale media terwijl u ondergedoken leefde is zeer vreemd. Ook op 29 november 2021 plaatste u nog een familiefoto van een uitstap op uw Facebook (blauwe map – foto D). Het is hierbij duidelijk dat uw verklaringen niet waarheidsgetrouw zijn en u niet ondergedoken leefde omwille van uw problemen, zoals u verklaart (CGVS, p.18,21).

2. Uw verklaringen betreffende de genomen veiligheidsmaatregelen door u en uw partner zijn ongeloofwaardig.

2.1. U legt tegenstrijdige verklaring af betreffende de ingediende klachtenbrief. Aanvankelijk verklaart u geen klacht te hebben ingediend bij de politie, met reden dat de politie zelf corrupt zijn en informatie doorgeven. Deze opinie staat haaks op uw nood aan internationale bescherming in België, als u in de eerste plaats nooit in eigen land hebt geprobeerd om de situatie te verbeteren. U deed dit niet om uw leven te redden (CGVS, p.8) en voegt hier later nog aan toe dat de schrik te groot was (CGVS, p.14). Het komt dan ook bijzonder vreemd over wanneer u later gedurende het persoonlijk onderhoud aanhaalt dat uw man, F(...), een klacht indiende na de tweede afpersing, maar dit niet aan u vertelde (CGVS, p.15). Dan weer verklaarde F(...)

tijdens zijn interview bij DVZ dat ook al zou u een klacht neerleggen, de autoriteiten u niet helpen. Eender wie kan die klachten op het internet bekijken, aldus zijn eigen verklaring (Vragenlijst CGVS F(...), dd. 7 februari 2022, sectie 3). Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid.

2.2. Enerzijds is het onlogisch dat uw man de klachtenbrief voor u geheimhield, terwijl het een gezamenlijk probleem was. Anderzijds is het onaannemelijk dat uw man besloot pas een klacht in te dienen na de tweede grote afpersing. U gevraagd waarom dit zo lang duurde vooraleer de klacht werd ingediend, stelt u dat uw man het beu en moe was de afpersingen te ontvangen (CGVS, p.16). Dit is echter geen afdoende uitleg waarom uw man de klacht niet indiende na de eerste afpersing.

2.3. U heeft geen kennis over de inhoud van de klachtenbrief. Na meermaals aan te dringen, komt u niet verder dan het feit dat de brief over de afpersing gaat, deze uit het archief komen en de klacht ingediend werd bij het openbaar ministerie via een collega van uw man. Dat uw man naliet om zelf een klacht in te dienen is vreemd (CGVS, p.19-20). Echter is uw verklaring hieromtrent tegenstrijdig met die van F(...). Hij verklaart de klacht wel zelf ingediend te hebben bij het openbaar ministerie in het justitiepaleis van Cúcuta (Notities CGVS 21/24818, p.6).

3. Pas voor het eerst de internationale beschermingsprocedure doorlopen in België en niet in Spanje of Frankrijk.

3.1. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming (CGVS, p.8) redelijkerwijze verwacht worden dat zij die nood aanhaalt en bescherming aanvraagt zodra zij daartoe de kans heeft. U reisde van Colombia naar Spanje en nadien naar Frankrijk (CGVS, p.16,18) zonder ooit asiel aangevraagd te hebben (CGVS, p.6). Dat u naliet dit te doen, doet ernstige afbreuk aan de redenen van uw vertrek.

3.2. Dat u eerst een reis maakte naar Disneyland Parijs in Frankrijk (CGVS, p.11 & notities CGVS 21/24818, p.9) (blauwe map – foto D), alvorens u in België uw verzoek om internationale bescherming indiende, is onverenigbaar met de ernst van uw vrees om vervolging. Men kan en mag verwachten van een verzoeker die haar land ontvlucht wegens persoonlijke problemen, dat internationale bescherming primeert boven een gezinsvakantie. Het feit dat uw dochter graag naar Frankrijk wou gaan, is hier geen afdoende uitleg (CGVS, p.10).

4. De door u overige neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande argumenten in een ander daglicht plaatsen (alle documenten werden toegevoegd in het administratief dossier).

4.1. De door u neergelegde paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte, vaccinatiekaarten, geboortecertificaten van uw kinderen en het rijbewijs van uw man verwijzen louter naar jullie identiteit, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

4.2. De bewijzen van uw studies en werkzaamheden van u en uw man, alsook de medische rapporten van uw zoon houden geen verband met uw asielrelaas.

4.3. De certificaten van uw winkels tonen slechts aan dat u en uw man hiervan de eigenaars waren, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

4.4. De krantenartikelen, Facebookberichten en titel van artikel neergeschreven door uw advocaat verwijzen louter naar de algemene toestand van uw regio en hebben verder geen betrekking op uw persoonlijke omstandigheden (CGVS, p.20, 23).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd

afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §

2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker – i.e. de echtgenoot van verzoekster – werd genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, H(...) F(...) W(...) F(...), heeft Colombiaanse nationaliteit en bent geboren in Bucaramanga, departement Santander. Sinds uw huwelijk met uw vrouw M(...) L(...) woonde u uw hele leven in verschillende wijken in Villa Rosario met uw gezin. U bent advocaat van opleiding.

In september 2019 opende u samen met uw vrouw twee winkels. Er vonden drie grote afpersingen plaats van de ELN. Dit is uw probleem in Colombia. De eerste afpersing gebeurde op 15 mei 2021. U werd telefonisch gevraagd 50 miljoen peso's te overhandigen binnen één week. Uw vrouw en u volgden deze bevelen op. Eind januari 2021 vond de tweede afpersing plaats. Jullie kregen dezelfde opdracht, maar moesten deze keer 70 miljoen peso's betalen. Opnieuw betaalden jullie.

De derde en laatste afpersing vond eind november 2021 plaats, waarbij jullie 150 miljoen peso's dienden te betalen. De dag na deze dreiging kwamen plots twee mannen de winkel binnen en ontvoerden uw vrouw. U was op het moment van de feiten leveringen aan het uitvoeren.

Uw vrouw werd naar een plaats, genaamd trocha, gebracht. Daar werd ze bedreigd met een pistool en eisten de leden van de ELN hun geld. Ondertussen belden ze u op en deelden dezelfde informatie mee, met nadruk dat ze uw vrouw ontvoerd hadden. Nadien brachten ze uw vrouw terug naar de hoek van de straat. U had één week de tijd om het bedrag te betalen. U besloot de winkel te sluiten, sloot u één week op in uw woning in Villa Rosario en nadien vertrok uw gezin naar uw tante in Bucaramanga. Daar verbleven jullie nog twee weken en besloten dan om op 1 december 2021 Colombia te verlaten.

U reisde legaal per vliegtuig met uw gezin naar Spanje, gevolgd door Frankrijk. In Frankrijk maakte u een tussenstop met het gezin in Disneyland Parijs. Nadien arriveerde u in België en diende een verzoek om internationale bescherming in op 7 december 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: het paspoort, de identiteitskaart en beroepskaart van uw man en uzelf.

Daarnaast legt u ook volgende kopieën van documenten voor: bewijzen van de studies van F(...), bewijzen van uw studies en werkzaamheden, uw huwelijksakte, certificaten van uw winkels, een klacht, krantenartikelen van uw regio, Facebookberichten over uw regio, medische rapporten over uw zoon,

psychologische attesten, twee de vaccinatiekaarten en geboortecertificaten van uw kinderen en tot slot uw eigen paspoort en die van uw kinderen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft geoordeeld dat er in uw hoofde geen sprake is van bijzondere procedurele noden. U verwijst op het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS veel moeilijkheden en stress te hebben omwille van de gezondheidstoestand van uw zoon (CGVS, p.12). Het CGVS op zijn beurt begrijpt de moeilijke en stressvolle omstandigheden waarin u zich in België bevindt, doch kan het CGVS uit uw verklaringen niet afleiden dat deze situatie een negatieve impact heeft gehad op de antwoorden die u tijdens uw interview kon formuleren. Daarnaast gaf u aan alles verteld te hebben dat u wenste (CGVS, p.12).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze aangenomen worden dat uw rechten in het kader van deze procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw vrouw A(...) E(...) M(...) L(...) (O.V. (...) – CGVS (...)). In het kader van het door haar ingediende verzoek werd haar na een weigeringsbeslissing noch het vluchtelingenstatuut, noch subsidiare bescherming toegekend. De genomen beslissing hierbij luidt als volgt:

“(…)”

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiare beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen onderbouwen hun middel als volgt:

“1. Tegenpartij verwijt verzoekers de ontvoering bij DVZ niet vermeld te hebben.

Er werd verzoekers tijdens hun interviews bij DVZ gevraagd hun vrees bij terugkeer naar Colombia heel kort samen te vatten. Zij hebben dus alleen de afpersigen verteld, wetende dat zij hun verhaal in het volgende interview uitgebreid zouden kunnen toelichten.

Het komt regelmatig voor dat asielzoekers aangeven dat ze geen tijd hebben gehad om alle redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten, uit te leggen of dat ze onder druk zijn gezet door de ambtenaar bij DVZ.

2. Tegenpartij acht het onlogisch dat verzoekster twee dagen na de derde afpersing ontvoerd werd, terwijl ze één week tijd had om 15 miljoen peso's te betalen. Ze verwijt verzoekers geen bewijs over het betaalde afpersingsgeld te hebben ingediend. Bovendien acht zij het onwaarschijnlijk dat hun werknemers zijn blijven werken. Ten slotte vindt zij het onaannemelijk dat de ELN-leden niet meer terugkwamen na de ontvoering van verzoekster, terwijl verzoekers de 150 miljoen pesos niet hebben betaald.

Verzoekers willen benadrukken dat zij tijdens de eerste twee afpersingen het gevraagde bedrag hebben betaald. Aangezien verzoeker na de tweede afpersing aangifte deed, wilden de ELN-leden hen bang maken door verzoekster te ontvoeren.

Verzoeker gaf aan dat zij het gevraagde bedrag zouden betalen op voorwaarde dat zijn vrouw niet zou worden vermoord. Omdat hij had toegezegd het gevraagde bedrag te betalen, hebben ze verzoekster vrijgelaten.

Verzoeker vroeg hen echter om uitstel, namelijk een week, om het gevraagde bedrag bijeen te brengen, aangezien het om een zeer groot bedrag ging.

Helaas hebben ze geen bewijs van de afpersingen omdat de bedreigingen en afpersingen altijd mondeling waren en de geldbedragen in contanten werden betaald.

Verder legden verzoekers uit dat hun werknemers niet langer in de winkel werkten, maar leveringen uitvoerden om de resterende producten te verkopen (Verzoekster p.20) :

(...)

Nadat de producten waren verkocht, hebben zij hun baan beëindigd en bevinden zich nu in de Verenigde Staten (Verzoekster p.17).

Ten slotte willen verzoekers benadrukken dat zij één week hadden om het gevraagde bedrag te betalen. Aan het einde van die week zijn zij naar het huis van de tante van verzoeker in Bucaramanga verhuisd, waar zij een week verbleven voordat zij Colombia definitief verlieten. De ouders van verzoekster zijn verhuisd en de ouders van verzoeker woonden al niet in dezelfde regio.

De ELN-leden hadden dus geen mogelijkheden meer om hen te vinden, aangezien zij niet langer thuis waren en niemand in hun omgeving nog in die regio woonde.

3. Tegenpartij verwijt verzoekers dat zij hun eigen namen op Facebook hebben gebruikt en openlijk hebben aangegeven dat zij zich in België bevonden. Bovendien acht zij het vreemd dat verzoeker in oktober 2021 op vakantie was in Cartagena tijdens de afpersingen. Ten slotte verwijt zij verzoekster dat zij berichten op Facebook heeft geplaatst in de periode dat zij ondergedoken leefden.

Er moet worden benadrukt dat de informatie op sociale netwerken niet altijd de werkelijkheid weerspiegelt!

Het is niet omdat iemand aangeeft dat hij of zij zich op een bepaalde plaats bevindt of foto's op een bepaalde datum publiceert, dat dit noodzakelijkerwijs betekent dat hij of zij zich op die datum op die plaats bevindt.

Tegenpartij heeft overigens geen enkele vraag gesteld aan verzoekers over de publicatie van oktober 2021 in Cartagena!

Bovendien, als verzoekster tijdens de periode waarin ze zich in Bucaramanga verborgen hield berichten op Facebook heeft geplaatst, heeft ze geen informatie gegeven over haar locatie. Deze berichten brachten haar dus niet in gevaar en de ELN-leden zouden hen niet hebben kunnen vinden.

Tenslotte, bij hun aankomst in België voelden verzoekers zich snel veilig. Ze hebben dus niet gedacht dat hun locatie hen in gevaar zou kunnen brengen en dat men hen "gemakkelijk" zou kunnen vinden. Ze weten dat ze in België hulp van de autoriteiten kunnen vragen in geval van problemen.

Toch is het niet omdat ze zich veilig voelen in België dat dit aantoont dat ze geen vrees zouden hebben voor vervolging bij terugkeer naar Colombia!

4. Tegenpartij verwijt verzoekster dat zij aangaf geen klacht te hebben ingediend, terwijl verzoeker aangaf dit wel te hebben gedaan zonder het aan zijn vrouw te vertellen. Zij acht het onwaarschijnlijk dat verzoeker pas

na de tweede afpersing een klacht zou hebben ingediend. Ten slotte verwijt zij verzoekster de inhoud van de klachtbrief niet te kennen.

In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, heeft verzoekster zichzelf niet tegengesproken. Zij is namelijk consequent gebleven in haar verklaring dat haar echtgenoot een klacht had ingediend zonder haar daarvan op de hoogte te stellen, omdat zij uit angst voor vergelding geen klacht wilde indienen (Verzoekster p.15):

(...)

Om die reden heeft zij aangegeven dat zijzelf geen klacht had ingediend. Er is dus geen enkele tegenstrijdigheid in haar verklaringen.

Bovendien legt verzoeker met betrekking tot de ingediende klacht uit dat hij de eerste keer het gevraagde bedrag heeft betaald. Hij dacht naïef dat de leden van de ELN hen met rust zouden laten na deze betaling. Desondanks werden ze opnieuw afgeperst, en hij begreep dat dit niet zou stoppen en dat ze hulp moesten vragen aan hun autoriteiten.

Ten slotte, zoals verzoekster heeft uitgelegd, wilde zij geen klacht indienen bij de autoriteiten omdat zij bang was voor represailles. Haar echtgenoot ging dus aangifte doen zonder het haar te vertellen. Zij was zich daarom niet bewust van de ingediende klacht. Toen haar echtgenoot erover sprak, was zij erg boos op hem en ze hebben nooit meer over die klacht gesproken. Zij heeft dus geen kennis genomen van de door haar echtgenoot ingediende klacht en kan daarom de inhoud van de klachtbrief niet navertellen.

5. Tegenpartij verwijt verzoekers geen asielaanvraag in Spanje en Frankrijk te hebben ingediend. Zij verwijt hen dat zij een reis naar Disney hebben gemaakt voordat ze naar België kwamen om hun asielaanvraag in te dienen, wat niet verenigbaar zou zijn met een vrees voor vervolging.

Verzoekers willen benadrukken dat hun reis naar Disneyland al gepland was voordat zij de beslissing namen om Colombia definitief te verlaten. Inderdaad, zoals verzoeker heeft uitgelegd, hebben zij hun paspoortaanvraag ingediend met het oog op deze reis naar Frankrijk om met hun kinderen naar Disneyland te gaan (Verzoeker p.9):

(...)

Na de derde afpersing namen ze de beslissing om Colombia definitief te verlaten. Omdat hun reis naar Frankrijk al was georganiseerd, besloten ze om hun kinderen, zoals aanvankelijk gepland, naar Disney te brengen, voordat ze naar België gingen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. 6. Tegenpartij is van mening dat aan verzoekers geen subsidiaire bescherming kan worden verleend omdat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. Ze is van mening dat slechts een beperkt aantal departement te kampen heeft met een gewapend conflict: in het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Narino, Choco, Putumayo, Valle del Cauca en Caqueta. Volgens de geconsulteerde bronnen door tegenpartij, is er een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. Tegenpartij erkent dat de situatie in Colombia problematisch is maar ze is van mening dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffers te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Tegenpartij erkent dat sommige gebieden problematisch zijn in Colombia en dat deze gebieden door gewapend conflict worden getroffen, met name de provincie Norte de Santander, waar verzoekers woonden. Het COI Focus rapport dd. 20.11.2023 over de veiligheidssituatie in Colombia¹ maakt melding van de onveiligheid in de provincie Norte de Santander (p.36-37):

(...)

Dit wordt bevestigd door de rapport van EUAA "Country Focus : Colombia " van 14.12.2022, waarin staat dat : (p.40) :

(...)

Een artikel van de website « Insight Crime » dd. 26.02.2024 bevestigt dat (stuk 2):

"(...)"

In het licht van het voorgaande kan niet ernstig worden betwist dat verzoekers bij terugkeer een risico lopen op onmenselijke en vernederende behandeling.

7. Conclusie.

Het is belangrijk te benadrukken dat tegenpartij niet betwist dat verzoekers twee winkels uitbatten, wat de oorzaak was van de problemen die ze in Colombia hebben ondervonden. Er is dus geen reden om hun goede trouw met betrekking tot de rest van hun verhaal in twijfel te trekken.

Verzoekers leefden goed in Colombia en hadden een levensstandaard boven het gemiddelde van de meeste Colombiaanse werknemers, wat ook niet door tegenpartij is betwist. Hun kinderen gingen naar school en hadden ook hun leven opgebouwd in Colombia.

Verzoekers zouden hun levensstandaard en het leven van hun kinderen niet hebben opgegeven als ze niet gedwongen waren geweest om hun leven te redden.

Bij het nemen van de bestreden beslissingen en na een zeer beperkt onderzoek van verzoekers verhalen heeft tegenpartij in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur misbruik gemaakt van haar bevoegdheden door een beslissing te nemen zonder de individuele situatie van verzoekers in haar geheel te hebben onderzocht.

Het CGVS heeft daarbij nagelaten de asielaanvraag in de zin van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 ernstig en volledig te onderzoeken."

De verzoekende partijen vragen in hoofddorde hen te erkennen als vluchteling, subsidiair hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en "nog meer subsidiair" de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt, blijktens de inventaris, een artikel van 'Inisght Crime' van 26 februari 2024 gevoegd als nieuw stavingstuk.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 26 mei 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin ze een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Colombia en verwijst naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van Cedoca van 10 april 2025, te raadplegen via de vermelde weblink, als bijkomende informatiebron.

3.2.2. Op 30 mei 2025 leggen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer, waarbij zij, blijktens de inventaris, de volgende nieuwe stukken voegen:

- "1. Medisch rapport door dr. K(...) L(...) m.b.t. H(...) A(...) M(...), zoon van verzoekers, dd. 04.11.2024
2. Medisch attest door dr. K(...) L(...) m.b.t. H(...) A(...) M(...), zoon van verzoekers, dd. 24.02.2025
3. Medisch rapport door dr. K(...) L(...) m.b.t. H(...) A(...) M(...), zoon van verzoekers, dd. 05.05.2025
4. Psychologisch rapport door mevr. R(...) G(...) Y(...) m.b.t. verzoekster, dd. 07.2024
5. Psychologisch rapport door mevr. M(...) G(...) A(...) m.b.t. verzoekster, dd. 14.05.2025"

De verzoekende partijen lichten toe dat hun zoon sinds 4 januari 2024 behandeld wordt voor acute lymfatische leukemie, welke behandeling ongeveer twee jaar duurt en waarna een opvolging van vijf jaar noodzakelijk is. Zij lichten toe dat verzoekster naar aanleiding hiervan sinds juni 2024 psychologische therapie volgt, en wijzen erop dat de psycholoog vaststelt dat verzoekster te maken heeft met depressieve angsten die te wijten zijn aan de traumatische gebeurtenissen die ze in haar land van herkomst heeft doorstaan en die verergerd zijn door de persoonlijke situatie van haar zoon. Zij stellen dat de medische situatie van hun zoon alsook de psychologische toestand van verzoekster bijkomende omstandigheden vormen die in rekening genomen dienen te worden in de beoordeling van hun vrees voor vervolging, alsook in de beoordeling van hun risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien moet er volgens hen rekening gehouden worden met het document van de behandelende psycholoog die stelt dat de angststoornis van verzoekster zich uit door concentratieproblemen, vervormingsproblematieken en vermoeidheid, wat mogelijks een significante impact gehad heeft op haar verklaringen. Hoewel het voor de psycholoog niet mogelijk is de oorzaak van verzoeksters angststoornis aan te duiden, bevestigt haar verslag volgens de verzoekende partijen het voorkomen van een traumatische gebeurtenis in verzoeksters leven ten tijde van haar verblijf in Colombia, waarbij zij toelichten dat de psycholoog bevestigt dat verzoekster hier reeds mee te kampen had voor de leukemie bij haar zoon werd vastgesteld. Verder zijn de verzoekende partijen van oordeel dat de angststoornis van verzoekster en de ziekte van hun zoon een significante impact zal hebben op hun leven in Colombia in geval van terugkeer en op het risico dat zij er lopen om te worden vervolgd of om ernstige schade te lijden, waarbij zij toelichten dat hun zelfredzaamheid, alsook de mogelijkheid om zich in Colombia te onttrekken aan de vrees die zij koesteren omwille van de afpersingen en het geweld door de criminele bendes, erg worden beperkt door deze omstandigheden.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de vrees voor vervolging die zij en haar partner aanvoeren, nu (i) de vervolgingsfeiten, verbonden aan de afpersingen door leden van de ELN in hun winkel, als ongeloofwaardig worden beschouwd, (ii) haar verklaringen betreffende de genomen veiligheidsmaatregelen door haar en haar partner ongeloofwaardig zijn, (iii) zij pas voor het eerst de internationale beschermingsprocedure doorlopen heeft in België en niet in Spanje of Frankrijk en (iv) de door haar neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij deze analyse in een ander daglicht plaatsen, en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoekster zelf geen informatie bijbracht waaruit het tegendeel zou blijken. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de asielmotieven van zijn partner, verzoekster *in casu*, aan wie noch het vluchtelingenstatuut, noch subsidiaire bescherming werd toegekend, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing integraal worden hernomen en (ii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker zelf geen informatie bijbracht waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Colombia, omwille van problemen met de ELN. In september 2019 zouden de verzoekende partijen samen twee winkels geopend hebben in Villa Rosario, waarna er drie grote afpersingen door de ELN plaatsgevonden zouden hebben. De eerste afpersing zou telefonisch plaatsgevonden hebben in mei 2020, waarbij de verzoekende partijen werd gevraagd vijftig miljoen pesos te overhandigen binnen de week. De verzoekende partijen zouden dit bevel opgevolgd hebben. In januari 2021 zou de tweede afpersing plaatsgevonden hebben, waarbij de verzoekende partijen opnieuw betaald zouden hebben. De derde en laatste afpersing zou eind november 2021 plaatsgevonden hebben, waarbij de verzoekende partijen gevraagd zou zijn 150 miljoen pesos te overhandigen. Een dag na dit bericht zouden er twee mannen de winkel binnengekomen zijn en verzoekster ontvoerd hebben. De ontvoerders zouden verzoeker opgebeld hebben en hem een week de tijd hebben gegeven om het gevraagde bedrag te betalen, waarna zij verzoekster weer zouden hebben vrijgelaten. De verzoekende partijen zouden hierna besloten hebben de winkel te sluiten, gedurende een week thuis ondergedoken zijn, en nadien twee weken bij verzoekers tante in Bucaramanga verbleven hebben, alvorens Colombia op 1 december 2021 te verlaten.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat de verzoekende partijen er niet in slagen om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van de door hen aangehaalde redenen aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissingen terecht vaststelt dat de verzoekende partijen de ontvoering niet vermeld hebben tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), wat de geloofwaardigheid hiervan ondermijnt aangezien dit de aanleiding was van hun vertrek. De verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij in dit kader betogen dat hen bij de DVZ gevraagd werd hun vrees bij terugkeer naar Colombia heel kort samen te vatten, en zij dus alleen de afpersingen vermeld hebben. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen bij de DVZ gevraagd werd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit Colombia, waardoor wel degelijk verwacht kan worden van hen dat zij de ontvoering van verzoekster vermeld zouden hebben. De omstandigheid dat hen verteld werd kort op de hen gestelde vragen te antwoorden en dat zij hun verhaal tijdens hun persoonlijk onderhoud uitgebreid zouden kunnen toelichten, doet niets af aan de verplichting om correcte en volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot de kernaspecten van hun relaas. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de verzoekende partijen beiden aan het begin van hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verklaarden dat hun interview bij de DVZ goed verliep, zij een samenvatting hebben kunnen geven van hun problemen, en zij verder geen opmerkingen hebben (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 3 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 3). Waar de verzoekende partijen verder aanvoeren dat het regelmatig voorkomt dat asielzoekers aangeven dat ze geen tijd hebben gehad om alle redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten, uit te leggen of dat ze onder druk zijn gezet door de ambtenaar bij de DVZ, beperken zij zich tot een algemene kritiek, die zij niet op hun persoonlijke situatie betrekken, laat staan dat de verzoekende partijen zouden aantonen dat de door hen aangehaalde hypothetische problemen zich *in casu* daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met reden als volgt gemotiveerd in hoofde van verzoekster:

“Het is onlogisch dat u twee dagen na de derde afpersing ontvoerd bent (CGVS, p.17), terwijl u één week de tijd had gekregen om 150 miljoen peso's te betalen (CGVS, p.9-10). Bovendien was dit bij de andere twee afpersingen altijd het geval dat de ELN pas na één week terugkwam (CGVS, p.9-11). U gevraagd waarom ze bij de derde keer al na twee dagen terugkwamen, slaagt u er niet in om een concreet antwoord te bieden op de vraag. U zegt het niet te weten en dat uw man niet wist dat ze aan het praten waren, alsook dat het om een grote hoeveelheid geld ging. Omwille van deze onduidelijkheden u nogmaals gevraagd naar de reden, denkt u omwille van de reactie van uw man en bovendien dat het ook een waarschuwing was. Verder concretiseert u dit niet. Dit is geen afdoende uitleg voor de reden van uw ontvoering (CGVS, p.18).

U laat geen enkel bewijs na over het betaalde afpersingsgeld van 50 en 70 miljoen peso's, evenmin van bijvoorbeeld de verkoop van uw Ford Fiesta waarmee u de afpersing deels kon betalen (CGVS, p.8-9).

Het is onaannemelijk dat u de tweede week na uw ontvoering besloot om uw werknemers te laten verder werken. U liet ze telefonisch producten verkopen, om deze vervolgens vroeg in de ochtend of laat in de avond te laten leveren (CGVS, p.11, 20). Dit terwijl u zichzelf één week opsloot en nadien verhuisde uit angst voor vervolging (CGVS, p. 18). Dit ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten. U geconfronteerd met dit vreemde feit, stelt u dat ze moesten werken en ze jong waren (CGVS, p.20). Dit valt niet in een logisch geheel te wringen, noch heldert u dit verder op. U voegt enkel nog toe dat uw werknemers zich tot op heden in de Verenigde Staten bevinden, maar laat hier geen enkel bewijs van na (CGVS, p.10, 17).

Het is onaannemelijk dat de ELN u niet meer kwam opzoeken, terwijl u beweert dat u werd vrijgelaten na de ontvoering dankzij uw belofte om te betalen binnen de week (CGVS, p.18). U deed dit echter niet. Desondanks de schuld niet betaald werd, ging de ELN nooit langs bij familie of vrienden (CGVS, p.17). Dit is erg vreemd, aangezien u verklaart een doelwit te blijven, omdat uw gegevens en schuld ergens geregistreerd staan (CGVS, p.20). Als dit het geval zou zijn, kan verwacht worden dat de ELN aanspraak zou maken op uw familie of vrienden. U stelt dat uw ouders de omgeving verlaten hebben (CGVS, p.16). Dit staat haaks op uw uitspraak dat u altijd een doelwit blijft (CGVS, p.20) en dat u niet in Bucaramanga bij de tante van uw man kon blijven omdat dit de eerste plek is waar de ELN u zouden zoeken. Dit is echter een blote bewering, zeker aangezien de familie in Bucaramanga nooit bezoek kreeg van de ELN (CGVS, p.16).”

De verzoekende partijen voeren aan dat, aangezien verzoeker na de tweede afpersing aangifte deed, de ELN-leden hen bang wilden maken door verzoekster te ontvoeren, maar verklaren hiermee niet waarom zij verzoekster zouden ontvoeren twee dagen na de derde afpersing, eind november 2021, indien verzoeker reeds na de tweede afpersing, in januari 2021, aangifte deed. Verder herhalen zij hun verklaringen dat verzoekster vrijgelaten werd omdat verzoeker toegezegd had het gevraagde bedrag te betalen, doch weerleggen zij zodoende bovenstaande motieven niet.

Aangaande het gebrek aan bewijs betreffende het betaalde afpersingsgeld, voeren de verzoekende partijen aan dat alles in contanten werd betaald en de afpersingen zelf mondeling gebeurden, waardoor zij geen bewijs kunnen voorleggen. De Raad merkt echter op dat de twee eerste afpersingen telefonisch gebeurden, en verzoeker tevens werd opgebeld door de ELN-leden nadat verzoekster ontvoerd was, maar de verzoekende partijen in gebreke blijven hiervan enig bewijs voor te leggen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7-10 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 5). Aangezien de verzoekende partijen verklaren dat zij de gevraagde bedragen bijeen moesten zoeken, en zij het geld dus niet zomaar hadden liggen – zo zouden zij hun auto hebben verkocht om het bedrag te kunnen betalen dat bij de tweede afpersing geëist werd –, is het niet onredelijk om te verwachten dat van minstens één van die transacties een bewijsstuk bestaat dat de verzoekende partijen kunnen voorleggen, *quod non* (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8-9).

Waar de verzoekende partijen het gegeven dat hun werknemers verder bleven werken terwijl zij reeds waren ondergedoken, trachten te verklaren door te stellen dat hun werknemers niet langer in de winkel werkten, maar leveringen uitvoerden om de resterende producten te verkopen, merkt de Raad op dat verzoekster zichzelf tegenspreekt, daar uit haar verklaringen blijkt dat de werknemers de eerste week afwezig waren, maar nadien wel opnieuw in de winkel aanwezig waren (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 20).

Voorts beperken de verzoekende partijen zich ertoe hun verklaringen te herhalen, namelijk dat ze na een week naar het huis van verzoekers tante gingen, verzoeksters ouders verhuisd zijn en verzoekers ouders niet in de regio woonden. Door dit louter te herhalen, brengen zij echter geen concrete elementen of argumenten aan om te weerleggen dat het onaannemelijk is dat de ELN hen, noch hun familie kwamen opzoeken, hoewel zij hen niet aan hun belofte gehouden hadden om te betalen en hoewel zij verklaarden altijd een doelwit te zullen zijn. De Raad wijst er bijkomend op dat de uitleg van de verzoekende partijen inconsistent is, in de mate dat het feit dat de ouders van verzoeker niet in dezelfde omgeving wonen volgens hen verklaart waarom de afpersers hen daar niet gaan zoeken. Zij verklaarden immers dat zij er zelf twee weken voor hun vertrek uit Colombia verbleven maar er niet konden blijven omdat het de eerste plek zou zijn waar hun afpersers zouden zoeken. Nochtans is de familie van verzoeker sinds hun aankomst in België nooit opgezocht geweest (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16-17).

Aldus is het betoog van de verzoekende partijen niet afdoend om de bovenstaande pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, om te buigen.

Verder zet de adjunct-commissaris in hoofde van verzoekster het volgende uiteen aangaande het Facebookprofiel van de verzoekende partijen:

"Na het bekijken van uw Facebookprofiel, dat u zelf liet zien gedurende het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.4), valt op dat zowel u en F(...) de eigen naam gebruiken (blauwe map – foto A). Eveneens is het opmerkelijk dat u zich openbaar lokaliseert in België via sociale media, terwijl u gezocht zou worden in Colombia (CGVS, p.15). Bovendien bevond u zich na locatiebepaling in oktober 2021 in Cartagena, zoals geschreven op het Facebookprofiel van uw man (zie blauwe map – foto B). Het is merkwaardig dat u met uw man ondanks de afpersingen en dreigingen op vakantie gaat. Afgeleid van de foto's waren uw kinderen niet aanwezig op deze vakantie, terwijl u vreest voor ontvoering van uw kinderen in die periode (CGVS, p.11). Daarnaast postte u op 18 november 2021 opnieuw een foto van u en F(...) (blauwe map – foto C). Echter verklaarde u op het CGVS de eerste week van november 2021 ontvoerd te zijn (CGVS, p.18). Hierna leefde u één week opgesloten in uw woning in Villa Rosario (CGVS, p.10), om nadien te verhuizen naar de tante van uw man in Bucaramanga, waar u eveneens nooit buiten kwam (CGVS, p.18). Dit staat haaks op uw Facebookberichten. Dat u ondanks de ontvoering en problemen in die periode nog berichten plaatste op uw sociale media terwijl u ondergedoken leefde is zeer vreemd. Ook op 29 november 2021 plaatste u nog een familiefoto van een uitstap op uw Facebook (blauwe map – foto D). Het is hierbij duidelijk dat uw verklaringen niet waarheidsgetrouw zijn en u niet ondergedoken leefde omwille van uw problemen, zoals u verklaart (CGVS, p.18,21)."

De verzoekende partijen betogen dat het niet is *"omdat iemand aangeeft dat hij of zij zich op een bepaalde plaats bevindt of foto's op een bepaalde datum publiceert, dat dit noodzakelijkerwijs betekent dat hij of zij zich op die datum op die plaats bevindt"*, doch tonen met dit zwakke betoog niet aan dat zij zich werkelijk ergens anders zouden bevonden hebben op het moment dat zij de foto's, genomen in Cartagena, dan wel de foto's van hun beiden samen op het moment dat ze zouden ondergedoken zijn, online plaatsten. De Raad merkt evenwel op dat, waar hen in de bestreden beslissingen wordt verweten zich openlijk te lokaliseren in België via sociale media, dit niet af te leiden is uit de foto's aanwezig in het administratief dossier (AD, stuk 6, 'Landeninformatie'). Waar de verzoekende partijen in dit kader verder bekritisieren dat er hen geen enkele vraag werd gesteld over de publicatie van oktober 2021 in Cartagena, wijst de Raad erop dat zij hierover in

hun verzoekschrift bijkomende verklaringen kunnen afleggen doch zich zoals gesteld beperken tot het algemene betoog dat men zich niet noodzakelijkerwijs bevindt op de plaats waar foto's werden getrokken op het moment dat die foto's op sociale media worden geplaatst. Hoewel verzoekster bij de foto's die ze publiceerde tijdens de periode waarin ze zich in Bucamaranga verborgen zouden hebben gehouden geen exacte informatie gegeven heeft over haar locatie, dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat uit deze foto's bezwaarlijk kan worden afgeleid dat de verzoekende partijen effectief ondergedoken leefden, daar zij bijvoorbeeld nog een gezinsuitstap maakten op 29 november 2021 (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', foto D). De verzoekende partijen tonen niet aan dat deze foto eerder genomen zou zijn dan de dag waarop verzoekster hem online plaatste. De verzoekende partijen slagen er bijgevolg niet in om de analyse van de adjunct-commissaris, waarin terecht wordt vastgesteld dat uit de door hen op sociale media geplaatste foto's niet blijkt dat zij daadwerkelijk ondergedoken leefden, om te buigen.

Verder motiveert de adjunct-commissaris als volgt in hoofde van verzoekster aangaande de door de verzoekende partijen genomen veiligheidsmaatregelen:

"U legt tegenstrijdige verklaring af betreffende de ingediende klachtenbrief. Aanvankelijk verklaart u geen klacht te hebben ingediend bij de politie, met reden dat de politie zelf corrupt zijn en informatie doorgeven. Deze opinie staat haaks op uw nood aan internationale bescherming in België, als u in de eerste plaats nooit in eigen land hebt geprobeerd om de situatie te verbeteren. U deed dit niet om uw leven te redden (CGVS, p.8) en voegt hier later nog aan toe dat de schrik te groot was (CGVS, p.14). Het komt dan ook bijzonder vreemd over wanneer u later gedurende het persoonlijk onderhoud aanhaalt dat uw man, F(...), een klacht indiende na de tweede afpersing, maar dit niet aan u vertelde (CGVS, p.15). Dan weer verklaarde F(...) tijdens zijn interview bij DVZ dat ook al zou u een klacht neerleggen, de autoriteiten u niet helpen. Eender wie kan die klachten op het internet bekijken, aldus zijn eigen verklaring (Vragenlijst CGVS F(...), dd. 7 februari 2022, sectie 3). Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid.

Eenzijds is het onlogisch dat uw man de klachtenbrief voor u geheimhield, terwijl het een gezamenlijk probleem was. Anderzijds is het onaannemelijk dat uw man besloot pas een klacht in te dienen na de tweede grote afpersing. U gevraagd waarom dit zo lang duurde vooraleer de klacht werd ingediend, stelt u dat uw man het beu en moe was de afpersingen te ontvangen (CGVS, p.16). Dit is echter geen afdoende uitleg waarom uw man de klacht niet indiende na de eerste afpersing.

U heeft geen kennis over de inhoud van de klachtenbrief. Na meermaals aan te dringen, komt u niet verder dan het feit dat de brief over de afpersing gaat, deze uit het archief komen en de klacht ingediend werd bij het openbaar ministerie via een collega van uw man. Dat uw man naliet om zelf een klacht in te dienen is vreemd (CGVS, p.19-20). Echter is uw verklaring hieromtrent tegenstrijdig met die van F(...). Hij verklaart de klacht wel zelf ingediend te hebben bij het openbaar ministerie in het justitiepaleis van Cúcuta (Notities CGVS 21/24818, p.6)."

De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden in hun betoog dat verzoekster consequent gebleven is in haar verklaring dat haar echtgenoot een klacht had ingediend zonder haar daarvan op de hoogte te stellen en zij om die reden aangaf dat zij zelf geen klacht heeft ingediend. Uit de notities van verzoeksters persoonlijk onderhoud blijkt namelijk dat ze verklaart dat zij en haar partner na de tweede afpersing geen klacht indienden, wat haaks staat op haar latere verklaringen dat verzoeker na de tweede afpersing wel een klacht heeft ingediend (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 9 en 15). Bovendien lichten de verzoekende partijen louter *post factum* toe dat er pas een klacht werd ingediend na de tweede afpersing omdat ze toen begrepen dat het niet zou stoppen en ze hulp moesten vragen aan de autoriteiten, aangezien verzoekster op het CGVS gevraagd werd waarom verzoeker zo lang wachtte met het indienen van een klacht en zij antwoordde dat verzoeker het beu en moe was om te worden afgeperst (*ibidem*, p. 15). Dat verzoeker, een advocaat, zo naïef zou zijn geweest om na de eerste betaling te denken dat de leden van de ELN hen met rust zouden laten, kan overigens niet overtuigen. Waar de verzoekende partijen verder toelichten dat ze nooit meer over de klacht gesproken hebben en verzoekster daarom de inhoud van de klachtbrief niet kan navertellen, wijst de Raad erop dat er van verzoekster verwacht kan worden dat zij het nodige doet om zich te informeren over de inhoud van de documenten die ze neerlegt, waartoe zij echter in gebreke blijft. Dat verzoekster boos was, kan niet als een dienstig verweer worden beschouwd. Het betoog van de verzoekende partijen is bijgevolg niet afdoend om de bovenstaande analyse van de adjunct-commissaris, waar hij terecht vaststelt dat de verklaringen van de verzoekende partijen aangaande de door hen genomen veiligheidsmaatregelen ongeloofwaardig zijn, in een ander daglicht te stellen.

Tevens wordt de adjunct-commissaris bijgetreden in zijn oordeel dat het gegeven dat de verzoekende partijen pas voor het eerst de internationale beschermingsprocedure hebben doorlopen in België, en niet in Spanje of Frankrijk, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vrees. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande op goede gronden als volgt overwogen in hoofde van verzoekster:

"Dat u eerst een reis maakte naar Disneyland Parijs in Frankrijk (CGVS, p.11 & notities CGVS 21/24818, p.9) (blauwe map – foto D), alvorens u in België uw verzoek om internationale bescherming indiende, is onverenigbaar met de ernst van uw vrees om vervolging. Men kan en mag verwachten van een verzoeker die

haar land ontvlucht wegens persoonlijke problemen, dat internationale bescherming primeert boven een gezinsvakantie. Het feit dat uw dochter graag naar Frankrijk wou gaan, is hier geen afdoende uitleg (CGVS, p.10)."

De verzoekende partijen benadrukken in hun verzoekschrift dat hun reis naar Disneyland Parijs al gepland was alvorens zij de beslissing namen om Colombia definitief te verlaten, doch doen hiermee geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het feit dat zij eerst naar Disneyland Parijs gingen alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België, niet in overeenstemming is met hun beweerde vrees voor vervolging.

Wat betreft het door de verzoekende partijen op het CGVS neergelegde medisch rapport van hun zoon (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 11) en de medische stukken betreffende hun zoon die zij voegen bij hun aanvullende nota neergelegd op 30 mei 2025 (aanvullende nota verzoekende partijen, stukken 1-3), merkt de Raad op dat, in zoverre de verzoekende partijen van mening zijn dat hun zoon in Colombia niet de gepaste behandelingen en zorgen kan krijgen en om die reden aldaar blootgesteld is aan een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling, de verzoekende partijen zich dienen te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan op basis van de twee psychologische attesten die verzoekster het CGVS na haar persoonlijk onderhoud op respectievelijk 18 en 24 juli 2024 heeft bezorgd (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 12) alsook de twee psychologische rapporten gevoegd bij de aanvullende nota neergelegd op 30 mei 2025 (aanvullende nota verzoekende partijen, stukken 4 en 5) aannemen dat verzoekster mentaal door een moeilijke periode gaat vanwege de onzekerheid in verband met haar verblijf in België en de ziekte van haar zoon. In zoverre zij met deze stukken haar nood aan verdere psychologische begeleiding en ondersteuning wenst aan te tonen, kan niet blijken dat zij daar in Colombia geen toegang toe zou krijgen of dit haar op intentionele en gerichte wijze zou worden ontzegd door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit deze attesten en de overige stukken aanwezig in het rechtsplegingsdossier blijkt verder niet dat verzoeksters psychische problematiek, en met name haar angststoornis, het goede verloop van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS zou hebben verhinderd. Waar de verzoekende partijen er in hun aanvullende nota op wijzen dat in de bijgebrachte psychologische rapporten melding wordt gemaakt van concentratieproblemen, vervormingsproblematieken en vermoeidheid die "*mogelijks een significante impact [hebben] gehad op de verklaringen van verzoekster*", wijst de Raad erop dat deze gevolgtrekking in deze rapporten niet wordt gemaakt en dat de verzoekende partijen in gebreke blijven concreet aan te tonen dat, waar of in welke mate verzoeksters verklaringen beïnvloed zijn door de genoemde problemen. Bovendien merkt de Raad op dat, hoewel verzoekster aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf het moeilijk te hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2), niet blijkt dat zij omwille van haar mentale toestand niet in staat was om deel te nemen aan onderhavige procedure. Haar advocaat maakte evenmin een opmerking in deze zin. Verder werd verzoekster er door de *protection officer* op gewezen dat zij gerust mocht aangeven wanneer zij nood had aan een pauze en werd er halverwege het persoonlijk onderhoud een pauze ingelast, waarna verzoekster bevestigde dat ze zich goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud verder te zetten (*Ibid.*, p. 2 en 11).

Waar in de psychologische verslagen van respectievelijk juli 2024 en 14 mei 2025, gevoegd bij de aanvullende nota die door de verzoekende partijen werd neergelegd op 30 mei 2025, te lezen staat dat verzoekster al angstsymptomen had voorafgaand aan de diagnose van haar zoon en deze symptomen vervolgens worden opgelijst, kan niet blijken dat de betrokken psychologen zich gebaseerd hebben op andere elementen dan de gesprekken die zij met verzoekster hebben gehad en de indruk die zij daarbij heeft gemaakt. Verder is het geheel niet duidelijk waarop de psycholoog die het verslag van 14 mei 2025 heeft opgesteld zich baseert om daarin te stellen dat verzoeksters moeilijkheden hun oorsprong vinden in traumatische gebeurtenissen die zij vlak voor het vertrek uit haar land heeft meegemaakt en op welke wijze zij als psycholoog kan getuigen van "*des retours réguliers de ses événements à la conscience ainsé que de la terreur associée à la crainte de devoir retourner dans son pays*". Aangezien een psycholoog niet in het hoofd van zijn of haar patiënt kan kruipen, kan hij of zij logischerwijze geen objectieve vaststellingen doen met betrekking tot de gedachten of de bron van eventuele angsten van zijn of haar patiënt. De bijgebrachte psychologische attesten vormen hoe dan ook geen sluitend bewijs voor de door de verzoekende partijen aangehaalde problemen of vrees ten aanzien van hun land van herkomst. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt, hetgeen *in casu* ook duidelijk blijkt uit de voorliggende rapporten.

Uit het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde dat er geen of onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychologische toestand bij het creëren van de omstandigheden die haar in staat stelden haar relaas naar behoren uiteen te zetten, dan wel bij het beoordelen van haar nood aan internationale bescherming.

Voorts laten de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen onverlet waar de adjunct-commissaris stelt dat het onlogisch is dat zij niet zouden kunnen stoppen met de winkel, daar verzoekster logopediste en verzoeker advocaat is van opleiding. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door de verzoekende partijen neergelegde documenten die hoger nog niet werden besproken kunnen voorgaande analyse niet wijzigen, zoals in de bestreden beslissingen als volgt wordt gemotiveerd in hoofde van verzoekster:

“De door u neergelegde paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte, vaccinatiekaarten, geboortecertificaten van uw kinderen en het rijbewijs van uw man verwijzen louter naar jullie identiteit, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

De bewijzen van uw studies en werkzaamheden van u en uw man [...] houden geen verband met uw asielrelaas.

De certificaten van uw winkels tonen slechts aan dat u en uw man hiervan de eigenaars waren, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

De krantenartikelen, Facebookberichten en titel van artikel neergeschreven door uw advocaat verwijzen louter naar de algemene toestand van uw regio en hebben verder geen betrekking op uw persoonlijke omstandigheden (CGVS, p.20, 23).”

De verzoekende partijen laten deze motieven, die deugdelijk en terecht zijn, geheel onverlet. Deze worden door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze, omwille van de beweerde problemen met de ELN, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dienen te koesteren.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift betogen dat niet wordt betwist dat zij in Colombia twee winkels uitbaatten en dat zij hun goede levensstandaard en het leven dat hun kinderen er hadden opgebouwd niet zouden hebben opgegeven als ze niet gedwongen waren geweest om hun leven te redden, brengen zij geen elementen of argumenten aan die de gedane vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Waar de verzoekende partijen in hun aanvullende nota nog aanvoeren dat hun zelfredzaamheid, alsook de mogelijkheid om zich in Colombia te onttrekken aan de vrees die zij koesteren erg beperkt worden door verzoeksters psychologische toestand en de medische toestand van hun zoon, dient te worden herhaald dat zij hun vrees om bij een terugkeer naar Colombia (opnieuw) te worden afgeperst niet *in concreto* aannemelijk maken. Verder tonen zij niet aan dat zij bij een terugkeer naar Colombia omwille van voormelde omstandigheden met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zullen worden geviséerd en vervolgd, dan wel zullen worden blootgesteld aan ernstige schade.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.3.4.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen hun voorgehouden problemen met – en vrees voor – de ELN niet aannemelijk maken, noch dat de medische toestand van hun zoon of de psychische problemen van verzoekster aanleiding geven tot een situatie waarin de verzoekende partijen dreigen te worden vervolgd of aan ernstige schade te worden blootgesteld.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat ze een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat ze specifiek worden geviséerd.

3.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In haar aanvullende nota neergelegd op 26 mei 2025 wordt door de verwerende partij aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voornamelijk geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de

concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de verzoekende partijen hun herkomst en laatste verblijfplaats in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Norte de Santander worden beoordeeld.

Hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het departement Norte de Santander behoort tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict, blijkt uit deze landeninformatie evenzeer dat dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt en er op dit moment geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De verzoekende partijen verwijzen naar algemene informatie die dezelfde is als of in lijn ligt met de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en waaruit niet blijkt dat er op dit moment zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Norte de Santander een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of er in hoofde van de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden bestaan die het risico verhogen dat zij als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer wordt van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. Te dezen stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in hun aanvullende nota stellen dat de medische situatie van hun zoon alsook de psychologische toestand van verzoekster in rekening dienen te worden genomen bij de beoordeling van hun risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet doch dat zij nalaten dit te concretiseren. Met de bijgebrachte psychologische rapporten wordt verder niet op gefundeerde, objectieve wijze aangetoond dat verzoekster omwille van haar psychische problemen niet of minder in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten of risico's of gevaren te vermijden en dat haar psychische gezondheidstoestand leidt tot een dermate verhoogd risico op willekeurig geweld dat zij subsidiaire bescherming behoeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan andere elementen, zijn er voor de verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aanneembaar die voor hen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.4.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze tonen evenmin aan dat ze in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. In zoverre de verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en lieten zij zich bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.7. Waar de verzoekende partijen "*nog meer subsidiair*" vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

S. WILLAERT